

[Jørgen Jensen.]

vi har benyttet det sidste års tid, hvor vi har grebet ind i overenskomstforhandlingerne herindefra, hvor vi har svækket fagbevægelsens muligheder for at sikre gennemførelsen af ligeløn. Det er rigtigt, at kvinderne står særlig svagt i kampen ude på arbejdspladserne. Men det er ikke alene og ikke først og fremmest i lønspørgsmål, de står svagt, det er i spørgsmålet om tempo og om det arbejde, de bliver sat til og det er i den usikkerhed, de har på arbejdspladsen, hvor vi gang på gang har kunnet notere herinde, at kvinderne var dem, der blev afskediget først og var dem, som havde flest arbejdsløse. De har altså et meget stort problem her, og det løses så sandelig ikke med det forslag, som ligger her. Det stiller dem ikke stærkere på arbejdspladserne. Tværtimod er jeg bange for, at det, som den konservative ordfører nævnte her, vil blive brugt til at svække fagbevægelsens muligheder for at værne dem, der står svagest ude på arbejdspladserne fremfor at styrke dem.

Lige løn for samme arbejde eller arbejde, der tillægges samme værdi, er det et princip, som kan gennemføres ved et lovforslag? Nej, det er det ikke. For hvem skal egentlig kontrollere, og hvem skal afgøre, hvad der er samme arbejde eller arbejde af samme værdi? Vi har jo mange og bitre erfaringer på dette område. Jeg kunne nævne adskillige eksempler på, at vi under møder i arbejdsretten og på mæglingmøder har beskæftiget os med arbejde, som vi har kunnet dokumentere var akkurat det samme, men hvor der har været lønforskelle på mellem 10 og 15 kr. i timen for mandlige arbejdere, og det samme gælder kvindelige arbejdere. Som sagt løses det ikke ved disse lovforordninger.

Endelig tror jeg ikke, at de foreslåede foranstaltninger til at sikre bestemmelseerne overholdt er gennemførlige, men som sagt vil vi i udvalget være positivt stemt over for at finde frem til et forslag, som kan sikre, at den svageste gruppe, kvinderne, ikke fortsat bliver diskrimineret og af den grund får en mindre løn, end de burde have.

Kurt Hansen (VS):

Dette EF-direktiv ser jo ud, som om det er et meget rimeligt forslag, og det er det da også på visse områder — der er visse

fornuftige elementer i det — men jeg er en lille smule bange for, at de toner, der kommer til at lyde fra dem, der nu hejser fanen inden for dette område og siger: nu har vi fået gennemført ligelønnen, ligesom det for øvrigt blev sagt i 1973 under overenskomstforhandlingerne, vil føre noget af det samme frem som det, fru Ritta Ahm var inde på: at nu skulle vi have ophævet de sidste rester af diskrimineringen mellem mænd og kvinder. Det er der jo ikke tale om her. Jeg er meget enig i de betragtninger, der kom fra hr. Jørgen Jensens side, når han siger, at man ikke kan lovgive om sådan nogle ting i et klassedelt samfund. Man kan måske, også kun måske, i en vis udstrækning sikre, at de mænd og kvinder, der står og laver det samme arbejde på den samme arbejdsplads, kan få det samme i løn. Men hvordan definerer man begrebet arbejde af samme værdi? Det er simpelt hen ikke til at definere. Man kan simpelt hen ikke lovgive om det område. Det er et spørgsmål om at skabe aktiviteter ude omkring på arbejdspladserne, gerne stimulere igennem de forskellige fagforeninger, som selvfølgelig er interesseret i at få disse ting ordnet.

Når jeg siger, jeg er bange for, at man vil drage det frem på den måde, at nu er de sidste rester af diskrimineringen ophørt, så er det, fordi jeg mener, det er væsentligt at give nogle principielle kommentarer i denne debat. Det skal ikke stå tilbage på den måde, at det nu er lykkedes for folketinget eller for store dele af folketinget at gå ud og bilde den danske arbejderkvinde ind, at man nu har sikret denne ligeløn. Det har man ikke. Vi har stadig væk kvinderne på B & O, som står og knokler ved båndene, og hvor der naturligvis ikke må komme mænd hen. Jeg snakkede så sent som i fredags med afdelingsformanden for SID i Skive, og det fremgik klart, at der var ikke noget med at få mænd hen til nogen bånd; det havde afsmittende lønmæssige virkninger og den slags. Det er naturligvis den linje, der vil blive fulgt overalt. Kvinderne vil stadig væk komme til at stå ved båndene, i pakkerierne, som pålæggere og som fratagere, ved det dårligste, det hårdeste og det mest beskidte arbejde, så den skal man i hvert fald ikke have lov til at gå ud og bilde den danske arbejderkvinde ind.